

35 jaar De Brug.

Goedemiddag lieve mensen,

“Wat extra moeite doen om elkaar goed te verstaan, en daarmee ook beter te begrijpen. Ongeacht je achtergrond en persoonlijke geschiedenis. Zorgen voor een veilige en gezellige plek waar iedereen zich welkom voelt en waar je kunt zijn wie je bent.”

Zo beschrijft Hans in het voorwoord van dit historische document wat De Brug in essentie is. Als je het niet heel erg vindt, Hans, ga ik dit van je stelen. Want niet alleen is dit – hoe politiek correct sommigen het ook mogen vinden klinken – wat er op veel plekken binnen en buiten Nederland misgaat, het is precies wat Amsterdam, wat Nieuw-West moet zijn.

Want je kunt vlak naast elkaar wonen en toch kilometers van elkaar verwijderd zijn. Je kunt elkaar iedere dag tegenkomen en toch langs elkaar heen leven. Je kunt omringd zijn door mensen en toch alleen zijn. Er is niets wat zo makkelijk is als een praatje maken. Het is ook nog eens gratis. Toch vinden wij mensen dat maar moeilijk. Vooral als de ander niet op onszelf lijkt.

Ik ben ervan overtuigd dat elkaar ontmoeten, een praatje met elkaar maken, een connectie vinden een van de sterkste wapens is van de mensheid. Dat werd nog eens bevestigd toen ik dit ontroerende herinneringsboek aan het doornemen was.

Daarin noemt Cor van Drongelen de Brug ‘een unieke plek en de enige plek waar ik mij optimaal thuis heb gevoeld.’ Alie Robbers noemt de Brug ‘een thuiskomer voor ons allemaal’. ‘Ik weet dat hier vroeger nonnen woonden, maar je geloof maakt niet uit. Het is belangrijk dat iedereen welkom is met een open hart’. Dat is hoe Nasrin de Brug beschrijft. Het boek zit vol met de ene na de andere getuigenis en bewijs dat wat jullie hier in 35 jaar hebben opgebouwd een geschenk is voor onze stad en de mensen die hier komen.

Voor ik de tentoonstelling open ga ik eerst een aantal boeken uitreiken aan vier speciale mensen.

Ik begin met Alie Robbers die naar wat ik begrijp niet op haar mondje is gevallen. Allie, je bent al 23 jaar vaste bezoeker, wow! In het boek zeg je dat je hierheen blijft komen zolang het kan en ik hoop dat dat nog heel erg lang kan.

Nu is het de beurt aan de jongste vrijwilliger en boekhouder van de Brug én ook nog eens samen met Murat in verwachting van hun eerste kind: Funda Ucar! In het boek citeer je Mevlana (die velen kennen als Rumi) en volgens mij verwoord je daarmee precies wat de Brug is: 'Kom! Welkom, wie je ook bent, wat je ook bent, wees welkom.'

Het derde boek wil ik graag aanbieden aan Henny Loopeker, volgens mij vrijwilliger die hier het langst is. Henny, ik moest even slikken toen ik las wat je rond 2000 hebt meegemaakt. Kanker, verlies van je man en zoon. Wat fijn dat je hier toen een warme plek vond en ontzettend indrukwekkend dat je je nog zo strijdbaar inzet voor de Brug. Dankjewel.

Tot slot, is vrijwilliger Said Bouhaltit aan de beurt. Said, wat mooi hoe je in het leven staat en hoe je mensen actief wil laten deelnemen in hun leefomgeving. Je citeert de profeet met 'Buurman, buurman, buurman' om aan te geven hoe belangrijk contact met je naasten is en om goed te zijn voor elkaar. Dat kan ik alleen maar beamen.

In het boek staan nog veel meer vrijwilligers en ik wil dat ook jullie weten dat jullie werk niet ongezien is. Dat jullie werk gewaardeerd wordt. En dat ik echt geïnspireerd ben geraakt door jullie en door deze plek. Er is in de 35 jaar veel veranderd, zoals de bevolkingssamenstelling, maar de essentie van de Brug niet. Die is altijd en zal altijd bestaan uit een open hart.

Lieve mensen, op naar de volgende 35 jaar!